

FOLKE-SANGE OG MELODIER

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE

UDSATTE

FOR

PIANOFORTE

VED

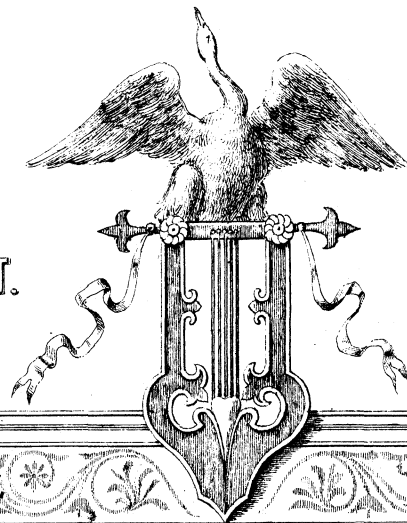
A. P. BERGGREEN.

2. BIND.

1843.

KIØBENHAVN.

C. A. REITZEL.

DANSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

N° 1.

Con moto.

Asbjörn Snares Frieri til Kongens Datter.

Solo. *Tutti.* *Solo.* *Tutti.*

1. Dan - kon - ning og Herr As - hjörn Sna - re — Skoven staaer her - lig og grøn — De drik - ke Vi - nen den kla - re. Den
2. De drik - ke Mjød og de drik - ke Viin; — De snakkedsaa me - get om liden Kirstin. Den

Som - mer og den Eng saa vel kun - ne sam - men.

3. "Hör, Daner Konning! hvad jeg siger Jer: I give mig Kirsten, Eders Dotter kjær!"
4. "Liden Kirsten hun er kun Aarene ti, Eders Hofklæder hun hverken kan skjære eller syc."

5. "Liden Kirsten er ung, hun kan vel lære; I give mig hende med Hæder og Ære."
6. Herr Ashbjörn rider til Ribe, Silke og Sindal at kjøbe.
7. Han kjøber Silke og Sindal rød, Det sender han Alt til den Mø.
8. Det første liden Kirsten hun Sømmen fik, Strax ind til sin Fostermoder hun gik.
9. "Kjær Fostermoder! I kjende mig Raad: Sømmen hun blev mig sendt udi Gaar."

10. "Hör liden Kirsten! skik Sømmen fra dig; Hun er dig sendt til Spot, tro mig!"
11. Liden Kirsten hun ganger i Lönkammer ind, Saa skar hun Sømmen alt efter sit Sind.
12. Hun satte sig paa Sömmestol, Hun sömte imod den klare Sol.
13. Hun syede i hans Side-Söm Fisken, som skrider i striden Ström.
14. Hun syede over hans Hærde Femten Riddere med draget Sværd.
15. Hun syede i hans Ærme en Krands, Femten Jomfruer i en Dands.
16. Hun syede i hans Bryste, Hvor Ridderen Jomfruen kyste.

17. "Nu er Sømmen syet og skaaren, Christ give, den var nu hjembaaren!"
18. Det svarede Jomfruens egen Svend: "Saa gjerne bær jeg Sømmen hjem."
19. Det første Herr Ashbjörn Sømmen saae: "Herre Christ signe de Fingre smaa!"
20. Meldte det Jomfruens egen Svend: "Hvad giver I Jomfruen til Sömmelön?"
21. "Hvad Andet skulde hun have til S-lön, End mig selver en Ridder saa skjön!"
22. Hjem kom Smaasvend, han sagde vel: "Den Ridder han vil have Eder selv."
23. "Du bede Ridderen seile over Aa; Aldrig skal han mig i Tale faae."
24. Du bede Ridderen seile over Aa; Ret aldrig skal han faae min Tro."

Vidrik Verlandsön og Ulf van Jern.

*Andante.**Solo.*

1. — Det var un - gen Ulf van Jern, Han gan - ger for Kongen at stan - de: "Vill - le I laa - ne mig

Tutti.

af E - ders Mænd, Min Fa - ders Död at hæ - ve - ne? Det kla - ger den Svend, som fan - gen lig - ger paa He - den.

Det kla - ger den Svend, som fan - gen lig - ger paa He - den.

2.
 "Jeg vil laane dig af mine Kjæmper
 Og helst udaf de bedste,
 Vidrik og stærke Diderik,
 De kunne vel Kjæmper friste" 1).

3.
 Kongen ganger paa Gulvet frem
 Med Sölvkar i hviden Hænde:
 "Hvilken af mine gode Hofmænd
 Vil følge af Land min Frænde?"

4.
 Alle da skjøde de Hætte for Mund,
 Og Ingen turde Kongen svare
 Foruden Vidrik Verlandsön,
 Han gjorde deraf en Pare 2).

5.
 Det var Vidrik Verlandsön,
 Han gjorde deraf en Gammen:
 "Det var, som vi drukke Mjöd af Skaale,
 Kunde vi ellers komme sammen."

6.
 Diderik blev saa fyrig i Sind,
 Han ivredes ved det Ord;
 Han hug Hovedet fra Kjæmper to,
 Kasted dem for Kongens Fod.

7.
 Det var Vidrik Verlandsön,
 Han tænkte paa Hæder og Ære:
 "Skikke vi frem vort Sendebud,
 Vi komme ustjaalne dere!" 3)

8. Det var ungen Hammer Graa,
Og han löber östen af By;
Hvert det Menneske hannem saae,
De fældte baade Löd⁴) og Lyd.
9. Hannem skinte Perle paa Bryst
Saa hver Mand undred derved;
Ingen Fugl under Solen var saa snar,
Der ham kunde følge til Bed⁵).
10. Ind kom ungen Hammer hin graa,
Og stedes han for Bord;
Han var snild i Tunge,
Han föied saa vel sine Ord.
11. "Hil sidde I! Konge af Brattens Vendel,
De Andre vil jeg ikke nævne;
I Morgen kommer Ulf van Jern,
Sin Faders Död vil han hævne."
12. "'Langt heller maatte han hjemme være
Og vogte det Fæ under Lide,⁶)
End han tör sende mig saadant Bud
I Morgen med mig at stride.
13. Bedre var hannem hjemme at töve,
Og krybe under Torne saa stinde;
Hans Fader stod mig ei Hug uden eet
Han staaer mig selv halv mindre."
14. "Hör I, Konge af Brattens Vendel,
I holde Tand for Tunge;
Op da voxer den unge Rakke⁷)
Med hvasse Tænder i Munde."
15. "'Der er ingen Kjæmper i Verden til,
Der for jeg ræddes tör,
Foruden Vidrik Verlandsön,
Og han er ikke der.'"
16. Dertil svared det Sendebud,
Det Ord gjorde Kongen stor Vaande:
"Det er Vidrik Verlandsön,
Som Striden skal forestaende."
17. Det svared Kongen af Brattens Vendel,
Han svared som en Mand:
"Jeg möder i Morgen i Höfdings-Storm,
Om Hesten mig bære kan."
18. Opstod een af Kongens Kjæmper,
Og saa tog han oppaa:
"Vidrik er en Kulbrænders Sön,
Vi vil hannem vel bestaae."
Saa klager den Svend, som fangen ligger
paa Heden.
19. Det fortröd hannem Hammer Graa,
Han vredes ved det Ord;
Saa slog han den Kjæmpe,
Han faldt der död til Jord.
20. Det melder Kongen af Brattens Vendel,
Han blev saa vred i Mod:
"Hvi slogst du min gjæveste Kjæmpe
Tildöde for min Fod?"
21. Dertil svared Hammer hin graa:
"Jeg dölger det ikke for dig,
Endnu kunde jeg det aldrig lide,
At Nogen spotter Vidrik eller mig."
22. Bort löb ungen Hammer Graa,
Han stedes for Vidrik hin Fromme:
"Ihvæsse Eders Spyd, Iskjarpe Eders Sværd,
I Morgen vil Kongen komme."
23. De rede alle den mørke Nat
Alt over den sorte Hede,
Der skinte Lys, som det var Dag,
Alt ud af Vaaben deres.
24. De rede frem for Birting,
De red gjennem Birtings By,
Der slog de deres Folk i Ring,
Gjorde Vidrik til Hövedsmand paany.
25. Paa Birtings Hede slog de deres Fane,
En Löve saae man deri flyve;
Der var saa mungen uskyldig Mand,
Som der maatte miste sit Liv.
26. De hugged med Sværd, de skjöde med Bue,
Hver som han mest kunde volde,
Ud saa gik den röde Sved,
Og Ilden af deres Skjolde.
27. Det var Kongen af Brattens Vendel,
Gjennem gyldne Hjelm han saae:
"Hvem er fremmerst i Hoben i Dag,
Mit Folk saa ilde mon gaae?"
28. Det svared een af Kongens Kjæmper,
Thi han vel Vidrik kjendte:
"Det er Vidrik Verlandsön,
Han rörer Mimring i Hænde."
29. Dertil svared Kongen igjen,
Han saae gjennem Hjelmten hin trange:
"Jeg strider ilde mod det Skjold,
Der skinner i Hammer og Tange."
Saa klager den Svend, som fangen ligger
paa Heden.
30. Det var Kongen af Brattens Vendel,
Han tog sin Hest med Spore,
Han red til Vidrik Verlandsön,
Han vilde ham fælde til Jord.
31. Det var Kongen af Brattens Vendel,
Og han hug i saa fast;
Ikke kunde Vidrik andet gjöre,
End böde for hans Kast.
32. "Nu haver jeg standet dig atten Hug,
Vel flere og ikke færre;
Du stat mig eet for alle dem,
Alt for din kongelig Ære."
33. "'Haver du staaet mig atten Hug,
Hvad de ere flere eller færre,
Jeg staaer dig ligesaa mange igjen,
Og bliver ikke Konge desværre!"
34. Saa tog han en Silketraad,
Bandt om sin Hjelm saa röd:
"Det spørge ikke min Fæstemö,
En Smed hugger mig tildöde!"
35. Vidrik taler til Mimmering:
"Mimring! mon noget du due?
Det var ikke i femten Aar,
Jeg hug af vredere Hu."
36. Saa fast holdt han om gyldne Haandfang,
At Blod sprang af Neglerod;
Han hug paa Kongens forgyldte Hjelm,
At Odden i Sadelen stod.
37. Det var Vidrik Verlandsön,
Han holder under grönnen Lide:
"Er her nogen af Kongens Kjæmper,
Som lyster her mere at stride?"
38. Nu ligger Kongen af Brattens Vendel,
Og hannem rinder Blod hin röde,
Saa glad var ungen Ulf van Jern,
Han hævned sin Faders Död.
39. Det var ungen Hammer Graa,
Han blinker op med sine Öine:
"De ligge nu alle og tie qvær,
Som Muus i første Sövn."
40. Saa glade red alle Kongens Mænd
Med Ulf van Jern fra Stævne;
Takked han Vidrik Verlandsön,
Hans Faders Död han hævnte.
Saa klager den Svend, som fangen ligger
paa Heden.

1) friste o: prøve. 2) Pare o: Spüg, Gjækkesnak. 3) dere o: der. 4) Löd o: Farve, Ansigtifarve. 5) Bed o: Jagt. 6) Lide o: Bjergside (paa Norsk: Lide). 7) Rakke o: Hund.

Andantino.

Svend Vonved.

Solo.

1. Svend Von - ved sid - der i Bu - re, Han slaaer Guld - har - pen pru - de, Han slaaer Guld - har - pen

un - der Skind, Hans Mo - der kom der gan - gen - des ind. See dig ud, Svend Von - ved!

2. Ind kom hans Moder Adelin,
Hun maatte vel være Dronning fin:
"Du skal dig, Svend Vonved! udride,
Med andre Kjæmper at stride."
3. Svend Vonved binder Sværd ved Side,
Hannem lyster med Kjæmper at stride.
"Naar maa jeg lade blande Viin?
Naar maa jeg vente Komme din?"
4. "Naar Steen tage til at flyde,
Og Ravne at vorde hvide,
Da maa I vente Svend Vonved hjem, —
Alle mine Dage kommer jeg ei igjen."
5. "Da skal jeg dig galdre i Dag,
Aldrig skal nogen Mand dig skad':
Seier udi din høie Hest!
Seier i dig selv allermest!

6. Seir i din Haand og Seir i din Fod!
Og Seier i alle dine Ledemod!
Signe dig Gud, Sante Drotten dyre,
Han skal dig baade vogte og styre!
7. Han skal dig vogte og bevare,
Saa vist skal du ilde ei fare.
Her haver du det haarde Sværd,
Der lid ikkun paa i Herrefærd."
8. Svend Vonved bandt Sværd ved Side,
Hannem lysted med Kjæmper at stride,
Saa saare underlig var hans Forde,*)
Ingen Mand hannem møde turde.
9. Hans Hjelm den var blinkend,
Hans Spore den var klingend,
Hans Hest den var springend,
Selv var den Herre saa svingend!

10. Han red i Dage, han red i tre,
Ingen By saa kunde han see.
"Eia", sagde den unge Mand,
"Er her ingen By i dette Land?"
11. Han red sig ad Veien fram,
Da møder hannem Herr Thule Vang,
Herr Thule med sine Sønner tolv;
De vare alle Riddere bold'.
12. Svend Vonved rykte Sværd fra Side,
Da lysted han med Kjæmper at stride.
Først da vog han Herr Thule selv,
Og siden alle hans Sønner tolv.
13. Svend Vonved binder Sværd ved Side,
Hannem lyster da videre at ride.
Og han red frem ad Bjerger og Dale,
Ingen Mand han kunde komme til Tale.

*) Forde o: Færd, Adfærd.

Con moto.

Svend Vonved.

Solo.

1. Svend Von - ved sid - der i Bu - re, Han slaaer Guld-har-pen pru - de, Han slaaer Guld-har - pen

un - der Skind, Hans Mo - der kom der gan-gen-des ind. See dig ud, Svend Von - ved!

Tutti.

14. Saa red han frem for de store Høie,
Da saae han, hvor Hyrden Fæet mon drive.
"Hör goden Hyrde! med dine Faar;
Du give mig nogle visse Svar!
15. Hvad er trindere end et Hjul?
Og hvor da drikkes den bedste Juul?
Hvor gaaer Solen hen til Sæde?
Og hvor hvile død Mands Födder?
16. Hvad opfylder alle Dale?
Og hvad klæder bedst i Kongesale?
Hvo raaber høiere end en Trane?
Og hvad er hvidere end en Svane?
17. Hvo bærer Skjægget paa sin Bag?
Og hvo bærer Næsen under sin Hag?
Hvad er sortere end et Slaa?")
Og hvad er raskere end en Raa?

18. Hvor er vel Broen bredest?
Og hvem er Mennesken ledest?
Og hvor da findes den høieste Vei?
Og hveden kommer den koldeste Drik?"
19. "Solen er trindere end et Hjul;
I Himlen holdes den faureste Juul;
For Vesten gaaer Solen til Sæde;
For Østen hviles den døde Mands Födder.
20. Sneen fylder alle Dale;
Og Manden klæder feirest i Kongesale;
Torden raaber høiere end en Trane;
Og Englene er hvidere end en Svane.
21. Viben bærer Skjægget i sin Nakk';
Trolden har Næsen under sin Hag';
Synden er sortere end et Slaa,
Og Sindet er raskere end en Raa.

22. Isen den er Broen bredest;
Og Padden den er Mennesken ledest;
Til Paradis gaaer den høieste Vei;
Forneden driver den koldeste Drik."
23. "Nu haver du raadt mig vise Svar,
Alt det, som jeg gav dig fore,
Og nu troer jeg dig allerbedst,
At du vil vise mig Kjæmper flest."
24. "Jeg viser dig til Sønderborg,
Der drikke de Kjæmper Mjød uden Sorg,
Der finder du Riddere og Kjæmper flere,
Som sig tør fuld vel væge."
25. Han tog en Guldring af sin Haand,
Han veied vel femten Bismerpund;
Den gav han den gamle Hyrde,
At han hannem Kjæmper vise turde.

*) Slaa o: Slaaenbær.

26. Svend Vonved red for høien Tind,
Han bad de Vægtene lade sig ind;
Ingen af dem ud til ham ginge,
Saa monne han over Muren springe.
27. Saa bandt han sin Hest med Tove,*)
Og gik derind i Borgestue;
Han satte sig selv der øverst til Bord,
Og taledede ikke et eneste Ord.
28. Han drak, han aad og fik sig Mad,
Og ikke spurgte han Kongen ad.
"Aldrig var jeg udi den Færd,
Hvor saa forbandede Tunger var."
29. Kong Vidrik taler til Kjæmper fem:
"Binde I mig denne galne Svend!
Binde I ikke den fremmede Gjest,
I tjene mig ikke allerbedst."
30. "Tag du fem og tag tyve dertil,
Du kom og selv udi det Spill!
En Usseling da bliv du dig,
Uden saa er, du binder mig.
31. Esmer Konning, min kjær Fader,
Og stolten Adelin, min Moder,
De mig det jo saa haardt forbøde,
Jeg skulde mit Guld paa Skalke forøde."
32. "Var Esmer Konning din Fader
Og Fru Adelin din kjær Moder,
Svend Vonved est du, Kjæmpe skjøn,
Dertil min kjære Søstersøn.
33. Og vil du hos mig være,
Dig times skal Hæder og Ære,
Hvor du vil i Landet fare,
Mine Riddere skulle paa dig vare.
34. Mit Guld skal være for dig uspart,
Naar du vil gjøre din Hjemfærd."
Men dette lysted hannem ei at høre
Hjem til sin Moder vilde han fare.
35. Svend Vonved red ad Veien fram,
Han var i Huen saa meget gram;
Han kom der ridende i Gaarde,
Der stode tolv Troldqvinder fore.
36. De stode for hannem med Rok og Teen,
De sloge ham over hans Skinnebeen.
Svend Vonved kasted sin Hest omkring,
De Troldqvinder slog han i en Ring.
37. Han slog de Troldqvinder, som de stod,
De finge af hannem saa liden Bod:
Hans Moder nød den samme Lykke,
Hun blev huggen i femten Stykker.
38. Saa gik han udi Høieloft ind,
Han aad, og drak den klare Viin,
Saa slog han Guldharpn saa længe,
At sønder ginge alle de Strænge.
39. Saa red han sig op paa Land.
Fæsted sig saa skjøn en Lillievand;
Hendes Fader hed Kong Sigfred,
Hannem vog den Lindorm led.

*) Tove o: Toug, Reb.

N° 4. To gode Ting.

Allegretto.

2. De to Ting de ere jo Troskab og Dyd,
Som vistnok belønnes med Glæde og Fryd;
Naar dem du udøver, du lykkelig er,
Og Herren dig hjælper ihvor du end er.

3. Før var hver en Ting saa vis og fast,
Alt hvad der blev lovet, blev ikke kuldcast;
Men nu er vor Verden jo bleven saa svag,
At hvad i Gaar lovtes, det brydes i Dag.

4. Pas vel paa din Ungdom, imens du har den,
Din Ungdom den kommer jo aldrig igjen;
Og Æren, som svandt, den kommer ei meer,
Men du maa dig skamme for Hver, som dig seer.

5. Som Blomster i Enge, der staae i en Krands,
Saaledes vi staae i vor Ungdoms Glands;

Som Bladene falme paa grønneste Lind,
Saa blegner jo ogsaa din Rosenkind.

Andantino.

Bræmsen og Fluen.

1. Tog Bræmsen Støv - ler og Spo - rer paa, — Tra - nen trær paa Trom - men — Saa red han sig til

Flu - ens Gaard. I Torn og i Blom - men.

2. Og da han kom til Fluens Gaard,
Ude stod Fluen, svøbt i Maard.

3. Hør du Flue baade faur og fin,
Vil du blive Allerkjær'sten min?

4. Hvor kan jeg blive Allerkjær'sten din?
Du er fattig og jeg er riig.

5. Naar jeg sidder paa Kongens Fad,
Saa sidder du paa Hestens Bag.

6. Tog Bræmsen Fluen ved Vingeben,
Slog hende ned i Rendesteen.

7. Opstod Fluen i Hu saa mod:
Naar skal da vort Bryllup staae?

8. Marie Dag, som falder i Höst,
Thi da er Bræmser og Fluere fest.

N° 6.

Andantino.

Den bedragne Pige.

1. Det var en Lör - dag Af - ten Jeg sad og ven - ted dig; Du lo - ved mig at kom - me, Men kom dog ei til

mig; Du lo - ved mig at kom - me, Men kom dog ei til mig.

2. |: Jeg lagde mig paa Sengen
Og græd saa bitterlig; :|
|: Og hver en Gang at Døren gik,
Jeg troede det var dig. :|

3. |: Jeg stod op Søndag Morgen
Og klædede mig paa;
|: Jeg vilde hen til Kirken gaae
Forat beskue dig. :|

4. |: Men da jeg kom til Kirken,
Da var du ikke der; :|
|: Men du var gaaet en anden Vei
Forat bedrage mig. :|

5. |: Det røde Guld, det Baand,
Som du har givet mig; :|
|: Det er det bedst du ta'er igjen,
Det vil jeg sige dig. :|

6. |: Hvor skal man finde Roser,
Hvor ingen Roser er? :|
|: Hvor skal man finde Kjærlighed,
Hvor Kjærlighed ei er? :|

Vise om de onde Qvinder.

Andantino.

1. Er A-dam da af Blaar, At ham et E-væ Haar Kan bin - de? Hvo kan det dog be-

sin - de, At han som Pot - te - skaar Saa haan - lig knu - ses for En Qvin - de?

2. Selv Leviathen maa
Sin Magt som ringe Straa
Befinde.

Drag dog det Ord til Minde:
Hvor Fanden ikke kan
Selv komme, sender han
En Qvinde.

3. En Löve er vel grum,
Naar som dens Mund med Skum
Mon rinde;
Dog kan den sig besinde,
Det egensindig' Dyr;
Men hvo kan hold' i Styr
En Qvinde?

4. En Tyr, som stange vil,
Kan man dog komme til
At blinde
Og Fjæl for Panden binde;
Men hvo vil tænke paa
Saaledes at undgaae
En Qvinde?

5. En Ulv, som gaer paa Luur,
Hvor Fæ og Creatur
Er inde,
Kan Skræk og Rædsel minde
At flygte, gaee sin Vei;
Men hvad, hvad vover ei
En Qvinde?

6. Selv Basiliken brast
For Speilet i en Hast
I Splinde,
Da den sig saae derinde;
— Malice kom det fra; —
Hvi skaaner Speilet da
En Qvinde?

7. Dog dömmes ei af mig
Det hele Qvindekjön liig
I Sinde;
Man og blandt dem kan finde
En from og dydig Sjæl,
Og da tilbe'er jeg selv
En Qvinde.

Iver Lang og hans Søster.

Andante con moto.

Solo.

1. — Der gaer Dands paa Tof - te—Ved Stran-de; Det hör - te Dan-kon - ning i Lof - te.

Vel Den, der al - drig kom - mer i Vaan-de!

Vel Den, der al - drig kom - mer i Vaan-de!

2. For da danser Hr. Iver Lang,
Den gjæveste Ridder i dette Land.
3. Dankongen han taler om Midienat:
"Hvo er Den, Harpen slaacer saa brat?"
4. "Det er ikke Harpe eller Harpeslet;
Det er Hr. Iver, han kvæder saa let."
5. "Den Midsommers Nat er stakket og blid,
Mig lyster gjerne at ride did."
6. Kongen lader sadle sin Ganger graa;
Han vilde see, hvo Dandsen traer.
7. Dankongen han i Dandsen sprang,
Tog saa Hr. Iver ved sin Haand.
8. "Hör du Hr. Iver, en Svend saa fin:
Hvad gjør, stolt Elselil, Søster din?"
9. "Hun sidder i Bure, slaacer Guld-Lad,
Har sorrigfuldt Hjerte, er sjelden glad."
10. "Hör du Hr. Iver, en Svend saa fin:
Lad hente til Dandsen Søster din!"
11. "Gjerne jeg det gjorde,
Om jeg for hendes Ære turde."
12. Dankongen han stiger til høien Hest,
Han rider hjem som han kunde bedst.
13. Dankongen han taler til liden Smaadrenng:
"Hvor faae vi stolt Elselil at see udi Lön?"
14. "I Morgen skal vies de Nonner fem,
Stolt Elselil skal følge alle dem."
15. Dankongen han stiger til høien Hest,
Han rider til Kirken som han kunde bedst.
24. Dannerkonning han red, den Terne hun aag;
Stolt Elselil sig en anden Vei tog.
25. Og der de kom i Rosens Lund,
Der lysted Dankonning at hvile en Stund.
26. Dankonning tog hende ved sin Arm,
Han løfted hende fra forgyldene Karm.
27. "Dagen er lang og Veien er trang,
Her ville vi höre paa Fuglesang."

16. Stolt Elselil vendtes Alteret fra,
Det var det første hun Kongen saae.
17. Stolt Elselil neier for Kongen paa Stand,
Hendes Hjerte var dog stødt i Vaand.
18. Dankongen han taler til hende saa fro:
"Stolt Elselil! giver mig Eders Tro!"
19. Stolt Elselil svarer af stor Harm:
"Jeg er en værlig Ridders Barn."

20. Stolt Elselil taler til Terne sin:
"Du skifte med mig Klæder dine."
21. "Saa gjerne min Jomfru jeg vil höre,
Hvad hun byder mig at gjøre."
22. Den Terne ganger af Kirken saa prud,
Alles Öine de fölgde hende ud.
23. Dannerkonning tog Ternen ved sin Arm,
Löfted hende saa i forgyldene Karm.

28. "I lade med Freden mig fare!
Jeg ta'er min Jomfru's Klæder vare."

29. Hun tog af sig det Bliant smaa,
Der stod saa led en Mö og graa.

Andante.

Den unge Kong Valdemars Død*).

1. Le-o - no - ra Dronning i Bar - sel - nød — Le-o - no - ra Dronning i Bar - sel - nød Sit
2. Hun kom til Danmærk fra Por - tu - gal — Hun kom til Dan-mærk fra Por - tu - gal, Hun

un - ge Liv sat - te til og blev død — Ak, ak, ak! Sit un - ge Liv sat - te til og blev død.
rei - ste bort til Guds Fry - de - sal — Ak, ak, ak! Hun rei - ste bort til Guds Fry - de - sal.

3. |: Hun glædes med Sjælen i Englechor, :|
Men Kroppen hviler i Sct. Bendtes Jord, ¹⁾
Ak, ak, ak!
Men Kroppen hviler i Sct. Bendtes Jord.
4. |: Hof holdt hendes Herre paa Kallundborg, :|
Han tænkte med Tiden at slukke den Sorg.
5. |: Neppe vare ni Maaneder gangne nu, :|
Den Herre fik Lyst at svale sin Hu.
6. |: En Sne var falden en Maaned før Juul, :|
Den tvang de vilde Dyr af deres Skjul.
7. |: Kongen han sagde om Morgenen flux: :|
"Jagtklepperen sadler og Svedefux!"
8. |: Sin Bue Kongen, sit Kogger med Pjil :|
Tilpastede sin Krop efter gammel Stil.
9. |: Kongen han steg saa fage til Hest, :|
Som Fuglen han hvipper af sit Nest.
10. |: Kong Valdemar red ad Revsnæs i Jagt, :|
At bede de Dyr var i hans Agt.
11. |: De Jagtfolk ham fulgte og Svende fem, :|
Baade Garn og Hunde havde de med dem,
Ak, ak, ak!
Baade Garn og Hunde havde de med dem.
12. |: Fra Dyrhaves Tykning til Buekjær :|
Den første Sat²⁾ gik Skoven overtver.
13. |: Fra Griben de klapped og gjente til, :|
Baade Ræv og Hare kom i det Spil.
14. |: Men der de kom til Ryldere Høi, :|
Sig reiste en Hind saameget snøg.³⁾
15. |: Staalbuen spendte Eskil, lagde paa sin Kolv,⁴⁾ :|
Han meente, den Hind skulde blive hans Maal.
16. |: Frem sprang Hinden for Kongens Been, :|
Efter kom Kolven, gjorde Kongen Meen.
17. |: Nedfaldt Kongen af Hesten saa bradt, :|
Han sagde ei længe derefter Godnat.
18. |: Al Lunden hørte, der Kongen raabte Au! :|
Jagtfolket med Graad til Liget sig gav.
19. |: Fiskene strax paa Dybet løb ud, :|
De turde ei bie det Sørgebud,
Ak, ak, ak!
De turde ei bie det Sørgebud.
20. |: Det Skrig i Sønderstrand hørte og Blak, :|
Af Sorg sig under Vandet han stak.
21. |: Sorten Steen den sørged endog udi Nør, :|
Den Farve han havde ret aldrig før.
22. |: Detspurgde hans Fader, Kong Valdemar Seir, :|
Det stak ham i Hjertet som et Spær.
23. |: Hans Fingre de knaged, der han dem vred, :|
Af Sorrig han Tænderne sammenbed.
24. |: "End mindes os", sagde han, "Lyö-Jagt;⁵⁾ :|
Men her er faldet al Danmarks Magt.
25. |: Som Stormen afslaaer det modne Korn, :|
Saa ligger og Danmarks Haab og Horn.⁶⁾
26. |: O Danmark! om du din Skade forstod, :|
Da matte du græde det bare Blod.

* Valdemar d. 3die, der længe før Faderens, Valdemar Seiers, Død (1211) var kronet til Konge. Den i Visen omtalte Dronning Leonora var en portugisisk Prindsesse, med hvem han blev forlovet 1229, men som allerede døde 1231.

27. |: For Sandhed vi sige kan, alt for tidt :|
Sig Danmark har jaget til liden Profit.
28. |: Herefter skal Revsnæs finde den Vind; :|
At der sig ei bjerger kan Raa eller Hind.

29. |: Hvor Revsnæs før havde tusinde Træer; :|
Skal det hensvie stærk Kule-Veir.
30. |: Paa Revsnæs, hvor før stod Eger og Bøg; :|
Herefter skal groe skarns Hundeløg.

31. |: For Lysten, man saae paa Revsnæs tilforn; :|
Herefter neppe skal findes en Torn.²⁾
32. |: Med Liget den Klage til Ringsted gik; :|
Sanct Bendtes Kirke det Kongeliig fik.

¹⁾ I *Sct. Bendtes Jord* d. e. i *Sct. Bendtes Kirke* i Ringsted. ²⁾ *Sat (Saat)*, et Jagtudtryk: en Række af Klappere, eller en af disse besat Strækning.
³⁾ snög o: smuk, pæn (*Islandsk* o: *snögger*). ⁴⁾ Kolv o: Pæl. ⁵⁾ Det var ved en Jagt paa *Lyö*, at Grev *Henrich af Schwerin* gjorde *Valdemar Seir* og hans Søn til Fange. ⁶⁾ *Hornet* er det hebraiske Sindbillede paa Styrke.

N° 10.

Andantino.

(Fra *Horsenseggen*.)

1. Jeg veed mig saa dei-lig en Ur - te-gaard - En Ur - te-gaard, Paa hver en Si - de i Ro - ser hun staaer Om

Somme - ren, Om Som-me - ren.

2.

Hun er alt som |: det stolteste Kloster; :|
Derinde voxer saamange smaa Bloster*)
|: Om Sommeren. :|

3.

Derinde voxer |: saa fager en Lind; :|
Derinde spiller baade Hjort og Hind
|: Om Sommeren. :|

4.

Derinde voxer |: en Rose saa rød; :|
Derinde synger en Nattergal söd
|: Om Sommeren. :|

5.

Der rinder ei Vand, men |: den klareste Viin; :|
I Aften gaer jeg til Kjæresten min —
|: Om Sommeren. :|

6.

Den Vise, jeg her |: for Eder qvæder; :|
Er om den Jomfru, mit Hjerte glæder
|: Om Sommeren. :|

*) *Bloster* istedetfor *Blomster*. (Vidensk. Selsk. Ordb.)

№ 11. Tove Lille.

Allegro.

Solo.

The musical score is written in 2/4 time with a key signature of one sharp (F#). It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a rhythmic pattern of eighth notes in the right hand and a bass line with rests and eighth notes in the left hand. The score is divided into sections marked 'Solo' and 'Tutti'.

1. Der gaaer Dands i Bor-ge-gaard, Der gaaer Dands i Borge - gaard, Der dand-ser Dronning Hel-vig med ud - slag-ne Haar.

Tutti. *Solo.*

Me-dens Her-re Kong Val-de-mar*) kan lo - ve dem baa - de! 2. Først dandser Dronnin-gen, si-den To -

Me-dens Her-re Kong Val-de-mar kan lo - ve dem baa - de!

3. Dronning Helvig sig over Axel saae, Der seer hun Tovelille i Dandsen gaee.

4. "Og hör du, Tove! en Jomfru fiin: Du kaste ei Silke for Foden din."

5. "Den Silke maa vel for Födderne slaae, Saavist jeg bliver Dronning i Aar."

6. "Det skal ei seee, mens mig undes Liv; Vel du maatte være Kongens Slegfredviv."

7. Dan-Kongen og Tovelil stander under Svale, De havde saa meget om Dan-Dronning at tale.

8. "Christ give, at Dronningen hun var död! Da skulde du bære Guld-kronen röd."

3. Dronning Helvig sig over Axel saae,
Der seer hun Tovelille i Dandsen gaee.

4. "Og hör du, Tove! en Jomfru fiin:
Du kaste ei Silke for Foden din."

5. "Den Silke maa vel for Födderne slaae,
Saavist jeg bliver Dronning i Aar."

6. "Det skal ei seee, mens mig undes Liv;
Vel du maatte være Kongens Slegfredviv."

7. Dan-Kongen og Tovelil stander under Svale,
De havde saa meget om Dan-Dronning at tale.

8. "Christ give, at Dronningen hun var död!
Da skulde du bære Guld-kronen röd."

*) Valdemar Atterdag.

Tutti.

ve, Og saa der-ef-ter man-gen stolt Jom - fru. Medens Her-re Kong Val-de-mar kan lo - ve dem baa - de.

9.
"Tier stille, Danner-Konning! I sigte ei saa,
I veed jo ei, hvo der lytter paa."

10.

"Da lad lytte, hvo som lytte maa,
Saa önsker jeg, at saa maatte gaee.

11.

Thi Du est langt vænner, om du var död,
End Dronningen med sit Guld saa rödt."

12.

De tænkte, de vare ene-to,
Da stod Dan-Dronning og lytted derpaa.

13.

Saa gav han hende saa godt et Guld-Baad,
Ret aldrig kom det bedre om Dronningens Haand.

14.

Saa gav han hende et forgyldene Skrin;
Saa fik Kong Valdemar Villien sin.

15.

Dronningen heder paa Svende to:
"I bede Jomfru Tovelil for mig gaee."

16.

Indkom Jomfru Tovelil, stedes for Bord,
"Hvad vil I, Dan-Dronning, men I sender
mig Ord?"

17.
"Hör du, Tovelil, en Jomfru væn,
Hvad snakker du med min Herre i Lön?"

18.

"Jeg snakked med ham ei Andet der,
End at I maatte være saa nær.

19.

Det var alt om den Ridder, mig had,
Jeg spurgte Eders Herre til Raad."

20.

"Nei hör du, Tovelil! du farer med Tant;
Du snakked alt Andet; jeg siger sandt.

21.

Og bliver du en Dronning i Danmark i Aar,
Da lukker du vel dit gule Haar."

22.

Kong Valdemar skulde i Leding fare;
Dronning Helvig skulde tage Landet vare.

23.

"Hör I, Dronning Helvig, faver og væn,
I vogte mig Landet, til jeg kommer igjen.

24.

I vogte mig Landet, til jeg kommer igjen,
Dertil Jomfru Tovelil, en Jomfru væn."

25.
"Saavel skal jeg vogte hende og gjemme,
Altsom, Kong Valdemar, I selv var hjemme."

26.

Dronning Helvig lader en Badstue hede,
Jomfru Tovelil skulde först der indtræde.

27.

Tovelil bad, de skulde Dören opslaae;
Men Dronningen bad dem gjöre Ild oppaa.

28.

Det kunde höres saa langt i Stræde,
Hvor Tovelil monne i Badstuen græde.

29.

Det kunde Dronningen höre over Borgegaard,
Hvor Tovelil fik en Död saa haard.

30.

Kong Valdemar kommer af Leding hjem,
Borte var Tovelil, den Jomfru væn.

31.

Det fik Dronning Helvig, for Tovelil var död,
Ret aldrig bar hun Guld kronen röd.

32.

Det fik Dronning Helvig, for Tovelil var brændt,
Ret aldrig kom hun med Dan-Konning i Seng.

№ 12. Ebbe Skammelsön.

*Andante.**Solo.*

1. — Skammel han boer sig nör') i Thy, Han er baa-de rig og god. — Hü-vi-ske ha-ver han
2. — De Tre de e-re for læn-ge dö-de, De To de le-ve i-gjen. — Det vil jeg for

Tutti.

Sön - ner fem; De To gaaer Verdeni - mod. For - di træ-der Eb-be Skammel-sön saa man-gen Sti vild.
San - den si-ge: De e-re saa raske Hof-mænd. For - di træ-der Eb-be Skammel-sön saa man-gen Sti vild.

For - di træ-der Eb-be Skammel-sön saa man-gen Sti vild.

3. Den ene hedder Ebbe Skammelsön,
Den anden Peder hiin unge;
Det er stor Ynk at höre derpaa,
Deres Skjebne blev dem saa tung.
4. Ebbe han sadled sin Ganger graa,
Han red sig under Ö,
Fæsted han stolten Adeluds,
Hun var saa vän en Mø.

5. Fæsted han Jomfru Adeluds,
Hun var en Lillievaand,
Han förte hende til sin Moder hjem,
Og saa drog han af Land.
6. Han gik sig i Höieloft,
Ind for sin Hjertenskjære:
"Imedens jeg tjener i Kongens Gaard,
I gjemme saa vel Eders Ære."

7. Ebbe han tjener i Kongens Gaard,
Ham følger baade Hæder og Ære;
Hjemme sidder Peder hans Broder,
Han lokker hans Hjertenskjære.
8. Peder hans Broder lader bygge et Skib,
Og seiler den salte Sø;
Seiler han sig til Nörre-Jylland,
Til Ebbe Skammelsöns Mø.

9. "Hil sidde I, stolten Adeluds!
I give mig Eders Tro:
Jeg vil Eder elske, jeg vil Eder ære,
De Dage jeg leve maa."
10. "Hvorlunde skulde jeg Eder love,
Med Eder at bygge og boe?
Det er Ebbe, Eders ældste Broder,
Jeg haver givet min Tro."
11. Det svarede Peder Skammelsön,
Han stod udi Skarlagen smaa:
"Ebbe han tjener i Kongens Gaard,
Han spotter dig, mens han maa."
12. Det svarede Ebbes Moder,
Hun var hannem ikke huld:
"Love du Peder Skammelsön,
Ebbe han er svigefuld."
13. "Hör du Peder Skammelsön!
Lov dig en anden Viv,
Jeg giver dog ingen anden min Tro,
Imens din Broder har Liv."
14. Det svarede Ebbes Moder,
Hun taled et Ord saa tröst²⁾:
"Jeg siger dig Sanden, stolt Adeluds!
At Ebbe han døde i Hüst."
15. Opstod stolten Adeluds,
Var smal som Lillievaand,
Saa gav hun Peder Skammelsön
Sin Tro med hviden Haand.
16. Saa lode de brygge og blande Mjöd,
Og lave til Bryllup med Liste;
Ebbe han tjener i Kongens Gaard,
Saa lidet han deraf vidste.
17. Det var ikke derefter
Foruden Maaneder to,
Det var Peder Skammelsön,
Han lod sit Bryllup boe³⁾.
18. Det var Ebbe Skammelsön,
Han vaagner af Sövnæ saa bradt.
Stærke vare de Drömme,
Han drömte samme Nat.
19. Det var Ebbe Skammelsön,
Han tæller⁴⁾ sin stærke Dröm;
Vaagen laae hans næste Svend,
Han gav det vel i Gjem.
20. "Mig tyktes at min Steenstue,
Stod alt i lysende Lue,
Der brændte inde Peder min Broder;
Og saa min skjønne Jomfrue."
21. "Saamænd ved! Ebbe Skammelsön!
Her bliver en underlig Færd.
Hvo som drømmer om Hdebrand,
Det boder⁵⁾ et draget Sværd.
22. Men du tyktes, din Steenstue
Stod alt i brændende Glöd,
Det boder, Peder din Broder
Trolover din Fæstemö."
23. Opstod Ebbe Skammelsön,
Og bandt sit Sværd ved Side;
Saa bad han om Orlov,
Hjem til sin Fader at ride.
24. Thi gaær han udi Høieloft
Ind for sin Herre at stande:
"Herre I give mig Forlov,
At fare hjem til mine Lande."
25. "Orlov og Venskab skal du have,
Hjem til din Fader at ride,
Men skynd dig snart og kom igjen,
Din Tjeneste skal efter dig bide."
26. Det var Ebbe Skammelsön,
Han kom saa vel til Lag,
At han kom til sin Faders Gaard
Den første Bryllupsdag.
27. Det var Ebbe Skammelsön,
Han kom til Borgeled;
Ude da stod den lille Smaadreng,
Og lænede sig derved.
28. Hör du det, du lille Hofdreng!
Og hvad jeg spørger dig ad:
Hveden er det meget Folk,
Som her gjør sig saa glad?"
29. "Her ere de Fruer samlede,
Som boe i Norden ved Fjord,
Og det betyde de Karme,
Som holde i Skammels Gaard.
30. De have smykket din Broders Brud,
Nu ere de glade og fro;
Din Broder og stolten Adeluds,
De lade deres Bryllup boe."
31. Hans Fader og Moder ginge ham imod
Og bade ham ride i Gaard;
Alt holdt Ebbe Skammelsön,
Han svarede ikke et Ord.
32. Saa kasted Ebbe sin Ganger omkring,
Og vilde af Gaarden rende;
Hans Moder fik fat i Töilen og holdt,
Og bad, han skulde vende.
33. Hun bar ham baade Hynde og Stol
Og bad ham sidde tilbænke;
Alt sagde Ebbe Skammelsön,
At han vilde gaee og skjænke.
34. Ebbe han skjænkede for Bruden Viin,
Hun skinned af Perler og Guld.
Hver en Sinde han til hende saae,
Han blev saa sorrigfuld.
35. Sildig om den Aften,
At Rügen⁶⁾ den faldt paa,
Det da var den unge Brud,
Hun lysted til Sengs at gaac.
36. Saa fulgte de den unge Brud
Af Salen til Brudehuus.
Ebbe han bad sig Lov dertil
At bære for hende de Blus.
37. Det meldte Ebbe Skammelsön,
Han kom paa Høielofts Bro:
"Mindes Eder, stolten Adeluds,
I gav mig først Eders Tro?"
38. "Al den Tro, som Gud mig gav,
Den gav jeg Peder Eders Broder;
Alle de Dage jeg leve maa,
Jeg vil Eder være for Moder."
39. "Jeg loved Eder ei til min Moder;
Jeg loved Eder til min Viv;
Derfor skal Peder Skammelsön
Nu lade sit unge Liv.
40. Hör I, stolten Adeluds,
Vil I følge mig af Lande?
Da vil jeg slaae min Broder ihjel,
Og taale for Eder den Vaande."
41. "Slaaer I Peder, Eders Broder, ihjel,
Saa skulle I mig dog miste;
Saa maa I sørge Eder selv tildöde,
Som Turtelduen paa Qviste."
42. Saa fulgte de den unge Brud
I Brudehuset ind,
Det var Ebbe Skammelsön,
Bar Sværd under Skarlagen Skind.
43. Ebbe ind ad Dören treen
Med draget Sværd i Haande,
Saa vog han den unge Brud
For Sengen, der hun monne stande.
44. Saa tog han det blodige Sværd
Saa lønlig under sit Skind;
Saa gik han til Salen igjen
For Peder sin Broder ind.
45. "Du, stat op, Peder Skammelsön,
Og gæk snart til din Mö,
Brudehuset og Brudesengen
De ere med Roser ströed."
46. Det var Peder Skammelsön,
Han treen over breden Bord;
Ebbe hans Broder hans Hoved klöved,
Saa han faldt död til Jord.
47. Der var Ynk i Brudehuus,
I Salen var stor Harm;
Död blev Brud og Brudgom,
Hans Moder misted sin Arm.
48. Hans Fader blev der ilde saar,
Hans Moder misted en Haand,
Fordi træder Ebbe Skammelsön
Saa mangen Sti vild om Land.
49. Dertil slog han sin Broder ihjel,
Hans Fæstemö fik sin Död;
Derfor rider Ebbe Skammelsön
Saa vide alt om sit Bröd.
50. Gud naade Unge og Gamle med,
Som saa skulde Bryllup gjöre!
Den Viin er sur, den Mjöd er bedsk,
Hvor man slig Tidende skal höre.

¹⁾ när o: paa den nordre Kant. ²⁾ tröst o: tröstig, dristig. ³⁾ boe o: tillave, berede (Islandsk: *buu*). ⁴⁾ tæller o: fortæller. ⁵⁾ boder o: bebuder, betyder. ⁶⁾ Rügen o: Duggen.

№ 13.

Andante.

Jeg kan see paa di-ne Öi - ne, At du har en An-den kjær; Min sø - de - ste Ven - in - de! Siig

№ 14.

Jeppe og Trine.*Allegretto.*

mig dog hvem det er.

1. — Hvor er du nu kom - men fra? Hjer - te - lil - le Jep - pe! Og

hvor er du nu kom - men fra? Hjer - te - lil - le Jep - pe! *mf* "Jeg kommen er fra Mar - ked hjem, Tri - ne, lil - le Tri - ne! Jeg

kommen er fra Mar - ked hjem, Hör du det min Pi - ge!"

2. Hvad har du bragt hjem med dig?
Hjertelille Jeppe!
Og hvad har du bragt hjem
med dig?
Hjertelille Jeppe!
"Hvide Sko at dandse paa,
Trine, lille Trine!
Hvide Sko at dandse paa,
Hör du det, min Pige!"

3. Hvem skal ha'e de hvide Sko?
Hjertelille Jeppe!
Og hvem skal ha'e de hvide
Sko?
Hjertelille Jeppe!
"Dem skal du tjene paa min Tro,
Trine, lille Trine!
Dem skal du tjene paa min Tro,
Hör du det, min Pige!"

4. Men jeg kan hverken spind' eller sye,
Hjertelille Jeppe!
Men jeg kan hverken spind' eller sye,
Hjerteille Jeppe!

"Saa kan du rend' og sladdr' i By,
Trine, lille Trine!
Saa kan du rend' og sladdr' i By,
Hör du det, min Pige!"

*Andantino.*N°. 15 a).
Maivise.

(Jydsk.)

1. Al - ver-dens Skaber mild og blid, Hör det som vi be-de! Vi pri-se gla-de Aarsens Tid. Vær os All' en

N° 15 b).
Maivise.*Allegretto.*

naa-dig Gud med Glæ-de!

1. Al - ver-dens Skaber mild og blid, Hör det som vi be-de! Vi

pri - se gla-de Aarsens Tid. Vær os All' en naa-dig Gud med Glæ-de!

2. Den Vinters Tvang du drevst af Land; Lad Somm'ren blid gaæ os til Hand.
3. Velkommen hid Maimaaneds-Tid; Gud, glæd os med en Sommer blid.
4. Vor Skov og Mark sig fryder smukt; Valdborg bær Løv og Græs med Frugt.
5. Den lille Lærkes liflig Klang Dig lover med Maimaaneds-Sang.
6. Thi bære vi dig Mai i By Og love dig med Psalmer nye.

7. Vi pløie i vort Ansigts Sved Og saae vort Korn i Jorden ned.
8. Fremför vor Hænders Gjerning vel; Velsign os Gud til Liv og Sjæl.
9. Giv Korn og Kjærnu' paa Agrene Til Brød og Öl i Kjelderne.
10. Giv Frugt paa Trær i Haverne Til søden Most i Tønderne.
11. Ved Bier giv Vox og Honning sød Til Lys og Læg'dom, Mad og Mjød.

12. Velsigne os med Livsens Frugt, Med Faar og Fæ paa Marken smukt.
13. Giv Melk og Smør og Osten sød, Velsign os med Boghvedegrød.
14. Velsigne fersk og salten Vand Med Sild og Fisk for Qvind' og Mand.
15. Lad Hønen give Æg paa Fad Til Pandekag og Æggemad.
16. Bevar vor' Gjæs fra alskens Nød; Gjør Kaalen fed og Dynen blød.
17. Til Klæ'er giv Hör og Hamp og Old Til Kroppens Skjul i Hed' og Kuld.
18. Dert! regjer os med din Aand, Ved dine Engle gjør os Bistand.
19. Bevar, o Gud! vor Konge vel, Velsigne ham til Liv og Sjæl.
20. Vor Konges og vort Landets Raad, Hör det som vi bede! Gud, vær med dem i Raad og Daad! Vær os All' en naadig Gud med Glæde!

N° 16 a).*Moderato.**(Sjællandsk.)*

1. God Af-ten, min Pi-ge! Er Kjære-sten bort - gan-gen, Be - kla-ger jeg dig. "Ak ja, han er bort - gan - gen, Og

e - ne maa jeg van - ke, For ham maa jeg bæ re Stor Sorg og U - ro!"

N° 16 b).*Moderato.**(Fra Aarhuuseggen.)*

1. God Af - ten, min Pi - ge! Er Kjæ re-sten bort - gan - gen, Be - kla - ger jeg dig. "Ak, ja, han er bort-

gan - gen, Og e - ne maa jeg van - ke, For ham maa jeg bæ - re Stor Sorg og U - ro!"

2.
Jeg klæ'er dig, min Pige,
I Silken den fine,
Skarlagen saa rød;
Guldringene fine
Skal ogsaa worde dine,
Naar kun du vil være
Allerkjæresten min.

3.
"Det er vel ikke Andet,
End Spot, som det du taler,
O Hans, her til mig.
Ja, hvis jeg det gjorde,
Og Kjæresten det spurgte,
Saa slog han mig reent ud
Af Tanker og Sind.

4.
Nei, för jeg skulde svige
Den, jeg bær i mit Hjerte,
Den, jeg har saa kjær;
För skulde jeg give
Mit Liv under Knive,
Og lade mig begrave
I Muld og i Jord."

5.
Farvel da, min Pige,
Jeg vil dig ei bortlokke
Fra Den, du har kjær.
Men jeg dig ei kan glemme,
Om end jeg skulde leve
I hundrede Tusinde
Mangfoldige Aar.

N° 17.

Allegro.

"God Af-ten! skal vi sam-les her?" O hvem kan bli - ve hjem - me! Thi det jo alt - for langsomt er. Det kan Enhver for - nem - me, At her i By - en er Pla-seer, Kom fal - la - la - la, her er Plaseer, Som yi hver Af-ten seer.

Con moto.**Sivard Snarensvends Endeligt.***Solo.*

1. — Si-ward han slog sin Stif-fa'er i - hjel, Alt for sin Mo - ders Bedste; Og nu ly - ster Sivard til

Tutti.
Ho-ve at ride, Og Lykken saa vil han fri-ste. Saa li - ste - lig ren - der han, Graamand, un - der Si - vard.

2.
Det var Sivard Snarensvend,
Gaer for sin Moder at staae:
"Hvad heller skal jeg fra Eder ride,
Eller skal jeg til Hove gaae?"

3.
"Ikke da skal du fra mig gaae,
Om Hesten dig bære kan;
Jeg skal give dig Hesten god,
Som Hofdrengne kalde Graamand."

4.
De ledte Graamand af Stalden ud,
Forgylt saa var hans Grime,
Hans Øien var lyse som klaren Stjerne,
Og Ild sprang af hans Mile.¹⁾

5.
De ledte frem den karske Hest.
Han binder op Hjelm hin berte;²⁾
Han, Sivard, binder Sværd ved Side, —
Det tvinger hans Moders Hjerte.

6.
Det var Sivards kjære Moder,
Var klædt i Kjortel rød:
"Sivard! det er min største Sorg,
At Hesten skal blive din Død."

7.
Og hun fulgte hannem saa langt ad Led,³⁾
Hende var i Hjerteret saa vee:
"Du vogte dig vel for Graamand, din Hest,
Han kan saa mange Sued."

¹⁾ Mile α : Bidsel. ²⁾ bert α : smuk, glimrende. ³⁾ ad Led α : paa Vei.

8.
 “Hör I det, min kjære Moder!
 Og I tør ikke saa qvide,
 Men I haver födt saa rask en Sön,
 Som vel sin Hest kan ride.”

9.
 I femten Nætter og femten Dage
 Render han over Bjerg og Dale;
 Han kom for saa höit et Huus,
 Port'ne vare i Laas med alle. ¹⁾

10.
 Dankonning stander i höien Vern, ²⁾
 Og seer han ud saa vide:
 “Hisset seer jeg en drukken Hofmand,
 Sin Hest kan han vel ride.

11.
 Det er enten en drukken Hofmand,
 Som kan sin Hest vel ride,
 Eller Sivard, min Söstersön,
 Og han haver været i Stride.”

12.
 Det var Sivard Snarensvend,
 Han lod sin Hest der springe
 Vel femten Alen over höieste Muur,
 Saa fik hans Liv en Ende.

13.
 Sivard drev for Sadelhue,
 Og Graamands Ryg i to.
 Alle da grød de i Kongens Gaard,
 Og Ingen var der, som loe.

N° 19 a).

Andantino.

Agnete og Havmanden.

1. Ag - ne - te stan-der paa Höi - e-lofts Bro, Strax kom der en Hav - mand fra Bun - den op.

p

V. S.

2.
 “Og hör du, Agnete! hvad jeg siger dig:
 Vil du vel være Allerkjæresten min?”

3.
 “O ja saamænd det vil jeg saa,
 Naar du ta'er mig med paa Havsens Bund.”

4.
 Han stopped hendes Ören, han stopped hendes
 Mund,
 Saa förte han hende paa Havsens Bund.

5.
 De vare tilsammen i otte Aar,
 Syv Söner de tilsammen monne faae.

6.
 Agnete hun sad ved Vuggen og sang,
 Da hörte hun Englands Klokke klang.

7.
 Agnete hun ganger for Havmanden at staae:
 “Og maa jeg mig udi Kirken gaae?”

8.
 “Ja gjerne maa du til Kirken gaae,
 Naar du kommer igjen til Börnene smaa.”

9.
 Han stopped hendes Ören, han stopped hendes
 Mund,
 Saa förte han hende paa Englands Grund.

10.
 Agnete hun ind ad Kirkedören treen,
 Hendes Moder bagefter og var ei seen.

11.
 „Og hör du, Agnete! hvad jeg siger dig
 Hvor har du været i otte Aars Tid?”

12.
 “Og jeg haver været paa Havsens Bund,
 Syv Söner jeg med Havmanden fik.”

13.
 “Og hvad fik du for Æren din,
 Da han dig fæsted til Bruden sin?”

14.
 “O han gav mig et prægtigt Guldbaand,
 Det findes ei bedre om Dronningens Haand.”

15.
 Og Havmanden ind ad Kirkedören treen,
 Alle de smaa Billeder vendte sig omkring.

16.
 Hans Haar vare som det pureste Guld,
 Hans Öien de vare saa frydefuld.

17.
 “Og hör du, Agnete! hvad jeg siger dig:
 Dine smaa Börn længes efter dig.”

18.
 “Lad dem længes, mens de længes vil,
 Ret aldrig kommer jeg mere dertil!”

19.
 “O tænk paa de Store, og tænk paa de Smaa,
 Og tænk paa det Lille, som i Vuggen laa.”

20.
 “Ret aldrig jeg tænker paa Store eller Smaa,
 Langt mindre paa det Lille, som i Vuggen laa.”

¹⁾ med alle 3: aldeles. ²⁾ Vern 3: Vagttaarn.

Allegretto.

(Fra Bornholm.)

Haa, haa, haa! Strax kom der en Havmand fra Bun - den op.

mf

1. Ag - ne - te stander paa

Höi e - lofts Bro, Strax kom der en Havmand fra Bunden op. Haa, haa, haa! Strax kom der en Havmand fra Bunden op.

№ 19 c).

Agnete.**Andantino.**

1. Ag - ne - te sidder paa den een - som-me Strand, Saa sagte- lig de Bøl - get slaer op paa hvi-den Sand.

dolce

Ha, ha, ha! Saa sagte-lig de Bøl - ger slaer op paa hvi-den Sand.

2.
De Vandover svulme med skummende Top,
En Havmand sig skyder fra Havbunden op.

3.
Hans Pandser var om Livet af sølvblanke Skjæl,
Derpaa skinte Solen udi Rosenqvæl.

4.
Hans Spyd var en Baadstang, dens Krog var en Koral,
Hans Skjold var en brunnhvælvet Skildpaddeskal.

5.
Hans Hjelm var et Sølvsneglehuus, hans Haar af Tang,
Som Strandmaagens Stemme var Havmandens Sang.

6.
Og siig du mig, skjøn Havmand, alt fra den vaade Bo!
Naar kommer der en Beiler og fæster min Tro?

7.
Og hör du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
Alt til din kjære Fæstemand, saa skal du kaare mig.

8.
Jeg eier under Havet saa lystelig en Hal,
Du Væggen finder sleben af klareste Krystal.

9.
Syvhundred unge Piger opvarte ved min Disk,
Føroven som en Qvinde, forneden som en Fisk.

10.
En Slæde jeg dig skjænker, som Perlemoer at see,
Den drager dig den Sælhund, som Renen paa Sæc.

11.
Og i min grønne Have saa høit de Blomster staae,
De hæve sig i Vandet, som udi Luften blaa.

12.
Og er det som du siger, skjøn Havmand, for sand,
Da vil jeg dig udkaare nu til min Fæstemand.

13.
Agnete sprang i Havet, den hulde Venneviv,
Ved Foden hende trak han bag Havgræs og Siv.

14.
Tilsammen der de leved i otte lange Aar,
Syv Sønner under Havet hun med Havmanden faaer.

15.
Agnete sad i Buret alt under Siv og Tang,
Da hörer hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.

16.
Agnete for sin Huusbond da ganger ind at staae:
O lad mig dog endnu engang til Gudsbord gaae!

17.
Og hör du mig Agnete, hvad jeg vil sige dig:
I fiirogtyve Timer maa du forlade mig.

18.
Agnete kysser kjærlig de Sønner syv saa brat,
Hun ønskte dennem alle vel tusinde god Nat.

19.
Og græde gjorde Store og græde gjorde Småa,
Og græde gjorde Barnet, som udi Vuggen læa.

20.
Agnete nu paa Stranden igjen i Luften staaer,
Hun havde ei seet Solen i otte lange Aar.

21.
Agnete træder høivisk for sine Frænder ind,
Vi kjende dig ei mere, du fæle Troldeqvind.

22.
Agnete treen i Kirken ved Klokkernes Dingding,
Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

23.
Agnete sætter Kalken med Vinen for sin Mund,
Da var det som hun stirred i Havets sorte Grund.

24.
Da skjælvend hun saa saare, hun mæled ei et Ord,
Af Bægret spildte Vinen hun skjælvende paa Jord.

25.
I Aftenqvæl, da Røgen og Mørket faldt paa,
Agnete monne atter til Stranden udgaae.

26.
Hun folded sine Hænder, den uselige Viv:
Gud naade mig og tage saa brat mit unge Liv!

27.
Agnete sank i Græsset, i blaa Violer ned,
Det siger jeg, de Roser de blegnede derved.

28.
Bogfinkerne da qvidred saa høit fra grønningen Qvist:
Nu dør du Agnete, det vide vi forvist.

29.
I Tusmørkets Time, som Straalerne nedgik,
Da skjælvend hendes Hjerter, da sank hendes Blik,

30.
De salte Bølger stige saa susende med Ak,
Saa sagtelig de Ljæget til Havbunden trak.

31.
Tre Dage var paa Bunden hun efter sin Død,
Da atter hende Bølgerne til Havfaden skjød.

32.
Den liden Dreng paa Fælleden saa aarle vogter Gjæs,
Da fandt han Agnete henskyttet hist paa Næs.

33.
I Sandet blev hun jordet, bag tangklædte Steen,
Den skjærmer nu for Bølgerne de mødige Been.

34.
Hver Morgen og hver Aften er Stenen salt og vaad;
Det, sige Byens Piger, er Havmandens Graad.

Oehlenschläger.

Ann. Ovenstaaende saa gandske i nordisk Aand udførte Omdigtning af Agnetes Vise træffes vist gjerne her ved Siden af Originaltexten. Det er eet af de mange Digte, hvorved den store Skjald har forherliget vor Nationalpoesie.

№ 20.

Bonden og Kragen*).

Con moto.

1. Da Bonden han vil-de ad Sko-ven gaae—Tral-la-le-ra fal-de-ra fal-de-ri-ra—Han der en Kra-ge

hop-pen-de saae. Tral-lal-le-ra fal-de-ra tral-le-ra.

2.
Den Bonde han gik og gjorde Omsvøb,
Og Kragen stedse efter ham løb.

3.
Da tænkte den bange Bonde ved sig:
Den Krage en Hex er visselig.

4.
Og Bonden han vendte til Byen igjen:
Jeg troer den Krage vil bide En.

5.
Men Konen hun svarte ham paastand:
Naar hørte du Krager bide en Mand.

6.
Med Bøsse han gik nu til Skoven hen,
Der saae han Kragen hoppe igjen.

7.
Og Bonden satte Bøssen for sit Knæ,
Saa skjød han Kragen ned af det Træ.

8.
Det rygtedes vidt og bredt om Land,
At Bonden var en saa drabelig Mand.

9.
Og strax kom der Bud fra Bispens Gaard:
Hvor blev den Krage, du skjød i Gaar?

10.
Af Hovedet gjorde jeg Kirke-Knap,
Af Næbet saa gjorde jeg Tønde-Tap.

11.
Med Fjædrene takked jeg alt mit Huus,
Af Tællen jeg stöbte mig tolv Pund Ljus.

12.
Af Skindet jeg syede mig tyve Par Sko,
Foruden to Tøffer, jeg skjænkte min Mo'er.

13.
Af Kjødet jeg salted mig Tønder og Kar,
Foruden en Steg, jeg forærte min Fa'er.

14.
Af Skroget jeg bygte min Husbond et Skib,
Saa stolt som i Kongens Flaade det gik.

15.
Af Tarmene snoede jeg Takkel og Reb;
Af Fødderne gjorde jeg Møge-Greb.

16.
Af Stjerten jeg gjorde de Hatte-Gevær,
Som Fruer nu bære i Solskins-Veir.

17.
Ved denne Krage blev Bonden riig,
Og længe med Kone han gottede sig.

18.
Nu skal den Krage ei bide meer.
Der meget Underligt i Verden skeer.

19.
Om Nogen vil sige, at det er Tant,
Saa sværger jeg paa, at det er sandt.

*) Slg. Norske Folke-S. II. Nr. 2 og Svenske Folke-S. II. Nr. 5.